

A Teremtő ministránsai

Mindannyian a Teremtő ministránsai vagyunk. Lélekfények, akik közül sokan, sokat köszönhetünk papjainknak. Azoknak a lelkipásztoroknak, akik – mint mindannyiunk – kisebb-nagyobb intenzitással ki vannak téve kísértésnek, támadásnak, hiszen dolgozik az ellenoldal is. Egymást segítve, egymásért imádkozva azonban járható ez az út, s ha még olykor-olykor vargabetűket ír is le az ember, visszatérhetünk az Úr aratásába. Akár szolgálatra is; szívünkben örömmel, reménnyel, s az evangelizáció vágyával. Mert világi hírvivők, sötétben világító szentjánosbogarak is kellene, hogy rendszeres imával, gondolattal, szóval és cselekedettel, közösen építhessük Isten országát.

Magam is vallom *Czakó Gábor* igazát, miszerint hihetetlen erővel támad az Antikrisztus, és a történelem során fokozatosan kialakult egy tudatosan vallás-talan, sőt Krisztus-gyűlölő civilizáció a Földön. Az ebben érdekelték ugyanis előre megfontolt szándékkal bedeszkták az eget. Szakítottak Istennel, és törölték az életcélok közül az üdvösséget, hogy a szellemiek rovására anyagi erőket nyerjenek. Különös kegyetlenséggel elkövetett bűnükkel talán maguk sincsenek tisztában, ám abban biztos vagyok, hogy a deszkákat tartó, sokak szerint stabilnak hitt tartópillérek megroppanthatók, ám ezért egyháziaknak és világiaknak egyaránt tennie kell.

Nemcsak a papok, a hívek is örültek, hogy a szentatya Vianney Szent János halálának 150. évfordulójához kapcsolódóan, múlt év márciusában Rómában, a kléruskongregáció plenáris ülésén „Krisztus hűsége, a papok hűsége” mottóval meghirdette a Papság Évét, amelyet június 19-én nyitott meg, majd zárt be az idén. Az ünnepre a papok patrónusának, az arsi plébánosnak az ereklyéi is megérkeztek az „örök városba”. Ki volt *Vianney János*? Egy Lyon melletti falu szegény földműves családjában látta meg a napvilágot 1786-ban, s állatokat őrizvén, 17 éves koráig szinte írástudatlan maradt. Mivel emlékezetében megőrződtek édesanyjával mondott imái, egy különös világ tárult fel előtte, s már ifjúként is úgy érezte: papnak hívja az Úr. Meglehetősen sok viszontagság után jutott el a felszentelésig. *„Jámbor lélek, ismeri a rózsafüzért és ismeri a Szűzanyát. A többit a kegyelem és a szíve majd elvégzi.”* – Állítólag e szavakkal ajánlották előljárói a szentelésre a 29 éves kispapot, aki végül elmondhatta újmiséjét...

Élettörténetéről bővebben egy egyházközségi képviselőtestületi ülésen hallottam, mint ahogy arról is: elég bugyuta volt János, nehezen ment fejébe az ismeretanyag, a szemináriumból éppen ezért eltanácsolták, aztán már papként a prédikációkkal is adódtak gondjai, pedig jó előre leírta a szövegét. Volt, amikor nem tudta befejezni a misét, s kirohant a templomból. Egy idő után azonban elkezdett lelkileg is fejlődni a település, ahol szolgált. A kocsmák, mint a legfontosabb közéleti színterek, sorra bezártak, a nép a plébánoshoz sietett, hogy tanításait hallgassa, és letegye bűnét. A túlradó kegyelem felébresztette a híveket csipkerózsika-álmukból...

Virrasztásból, vezeklésből, magányból egyaránt jutott neki, de megélhette hívei ragaszkodását, akik közül folyamatosan ostorozta a „langyos” keresztyéneket. Éjjel-nappal gyóntatott; olykor 12-18 órán át, s az is megesett, hogy

három hetet kellett várni a gyónásra. Mivel kiderült róla, hogy ismeri a szívek a titkát, valóságos zarándokhellyé vált Ars. Azt hirdette ugyanis, az ember hivatása: imádkozni és szeretni, s a rossz legjobb kritikája, ha jobban csináljuk...

Ahogy jegyeztem a gyónókért önmagát rendszeresen korbácsoló arsi plébános szolgálatáról szóló szavakat, rögtön eszembe ötlött: a híveknek nemcsak tudós, hanem János atyához hasonlóan, jámbor papokra is szükségük van, akiknek egyszerű szavai között mély bölcsélet sejlik. De az is eszembe ötlött: mivel többé-kevésbé ismerem egyházmegyém papi „felhozatalát” – igaz, a szűkebb és tágabb környezetükből szárnyra kelő, sokszor kétes értékű információk is gyakran eljutnak hozzám –, nos lehet, hogy a jövő századok potenciális szentjei vesznek körül bennünket... Őket hallgatva választjuk lelki vezetőnket, hallgatjuk meg tucatszor lelkigyakorlatos tanításukat, velük parolázunk...

Elképzelhető, hogy a szentek valóban köztünk élnek, s évszázadok múltán minden bizonnyal kutatások sora veszi majd kezdetét, hogy a Vatikán Szenttéavatási Kongregációjához eljusson a hiteles peranyag. Merthogy minden mozzanat, élettörredék, kis vagy nagy közösségben megélt élmény, gyógyulás, csoda és a szeretettel, alázattal végzett szolgálat ezeryi mozzanata súlyosan nyom a latba. Talán még az is leíratik: a szentéletű plébános a 2010-es országgyűlési választások alkalmából fogant püspöki körlevél felolvasását követően fontosnak tartotta megjegyezni: „Négy évvel ezelőtt sokan rossz helyre húzták be az X-et, s ami még felháborítóbb, ezt még meg sem gyónták azóta.” Vagy: a megyeszékhely szavazóhelyiségeket négyévenként titkon megszentelő plébános, aki legszívesebben narancssárga ruhában misézett volna, mint ahogy ezt meg is jegyezte virágvasárnap, és a sekrestyébe invitálva elbizonytalanodott(?) híveit, mondván: szívesen felvilágosítja őket, hova voksoljanak.

Se szeri, se száma azon területeknek, ahol papjaink figyelemre méltó életprogrammal ismertetik meg a híveket; a keresőket, s e körből természetesen nem maradhat ki a politikai orientáció sem. Az ateizmus követői hiába próbálják sulykolni belénk, hogy az Egyház maradjon csak a templom falain belül, és a papok ne nyilvánítsanak véleményt a közéleti eseményekről. Miért ne tennék, hiszen Jézus is kora legkiválóbb politikusa volt. Nem gyűjtött ugyan kopogtatócédulát, inkább a szívek ajtaján kopogtatott. Jó szóval, szeretettel, irgalommal, s a megbocsátásra buzdítva. Mégis követőkre talált. Népszerűsége 2000 éve töretlen...

Utódai, a XXI. század papjai tanulmányokat, könyveket írnak, kötetté rostálják prédikációikat, verseiket, helytörténeti kutatásokat végeznek, doktorátusra készülnek, lelkigyakorlatot tartanak, zarándoklatokat vezetnek, imatábor és ministránstalálkozót, szabadegyetemet, egyházközségi majálist, kiállítás szerveznek, kajaktúrára viszik a fiatalokat, bebarangolják a környéket a hittanosokkal, számháborúznak, bicajoznak a gyerekekkel, ifjúsági napot tartanak a tiszta szerelemről, s Spielhóznis-hétvégét a kamaszoknak. Bejárnak börtönbe, kórházba, pasztorálják az idős, beteg, magatehetetlen betegeket, romatanodában tanítják tanulni a hátrányos helyzetben lévőket, tangóharmonikát ragadnak magukhoz az életveszélyessé vált templom megmentésére rendezett jótékonysági bálon, maguk ülnek orgona mellé, s az illemről elmélkednek házassági felkészítőn. Alfa-kurzusra készülnek, Élet a Lélekben szemináriumot vezetnek felnőtteknek, kollégistának, Antióchiás nagyhétvégét, Emmanueles találkozót, Cursillos kurzust készítenek elő, és élelmiszer-csomaggyűjtésre buzdítanak, mivel egyre több a környezetünkben élő szegény...

S akkor még nem szoltunk arról, miként verik vissza a sajtó támadásait. Miért helyezte el a püspök kedvenc papjukat, miért ért későn a haldoklóhoz a betegek kenetével a plébános, miért nem vállalja a temetést akkor, amikor a család kéri, miért rendelkezik úgy, hogy az advent elején megépített betlehembe csak karácsony éjjelén fektessék a kisdedet? (Merthogy volt olyan orgánus, aki megszavaztatta olvasóit: egyetértenek-e azzal, hogy csak az éjféli misére helyezték el Jézust a jászolba?)

Látható, Isten szolgálói elég gyakran támadások keresztüzében kénytelenek az Úr országát építeni, amely ha nem is mindig oly látványosan és hevesen, de épül. A gyóntatószékek rejtekén, a házioltárok előtt imádkozva, a kisközöségi imák fényében, a gyalogos zarándoklatokon, a közbenjáró imák során, az Oltárszentség igézetében. Gitárszóval és dobbal, erdők gyógyító csendjében és üde tisztások kijózanító gyepén. Madárricsaj közepette, friss vízű patak kövein időzve, Medjugorjében, a Krizsevác kövein, vagy a hegy csúcsán lévő kereszt tövében, a lourdes-i barlangban, Szent Péter vagy II. János Pál pápa sírjánál Rómában, a Gellért-hegyi sziklakápolnában, Pécsen, Janus Pannonius, Esztergomban Mindszenty bíboros nyughelyén, a torinói halotti lepel előtt imádkozva vagy éppen Tászaron, az egykori plébánián, ahol a kaposvári megyéspüspök lelt otthonra, s aki rendszeresen hívja-várja papjait.

Hogy imádkozzanak, s hogy tanuljanak egymástól.

A Papság Éve – hiszem – zsilipeket nyitott meg. Nemcsak a hívek, hanem a papok között is, akik közül többen vallják: lelki síkon szorulnak a legnagyobb segítségre, ezért lehet sok világi igazi támasza a plébánosnak. A papok egy része olykor értéktelennek érezheti magát – csakúgy, mint azok a pedagógusok, akik nemcsak oktatni, hanem nevelni is szeretnék diákjaikat, és pünkösdi hírnöökként hisznek abban, hogy az ima, a Szentlélek, felülírva a fásultságot, lendületbe hozhatja az iskolát, a tantestületet, a világot –, mert úgy tűnik, hiába buzdítottak prédikációjukkal, gondolataik nem hullottak termő talajba.

Így éli napjait egy elkeseredett somogyi falusi plébános is – vajon hányan még, hozzá hasonlóan? –, akit könyvbemutatóra invitálva mesélte fájón: náluk dyslexiások az emberek. Szépirodalmat nem olvasnak, csak bulvárlapokat, s legnagyobb örömük az RTL-Klub műsora. Egyik fiújában pedig hárman szokták hallgatni a miséjét, de mára csak egy lélek maradt, aki lebetegedett. Ha az atya kocsival odaáll a háza elé, és elviszi a húsz méterre lévő templomba, akkor szívesen meghallgatja a prédikációt...

Míg mások egyszerre tekinthetik szolgálatnak és vezetésnek a papságukat, melyben egyszerre lehetnek testvérek és lelki atyák. Igaz, néha nehéz összeegyeztetni a különböző szempontokat – vallják –, ám a Szentlélek hét ajándéka intenzíven segít a „megkülönböztetésben”. Szerencsére a papok nagy hányada azt hirdeti: lehetünk derűsek, örömtől sugárzók és békések ebben a válságokkal terhelt világban is, amelyben annyira megszoktuk már a morgást, az elégedetlenséget, a hiányra való koncentrálást, hogy azt hisszük, ez a normális létállapotunk. Pedig a keresztény embernek normális alapállapota az öröm, ami hálából fakad; abból a hálából, hogy Isten országa köztünk van.

A Teremtő ministránsainak pedig – egyháziaknak és világiaknak – nem kell mást tenniük, mint világítani, s elhívtetni környezetükben Vianney Szent János igazát: „A világ azé, aki szereti és ezt be is tudja bizonyítani.”